

1877-01-04

Afsender

Elisabeth Jerichau Baumann

Modtager

J. C. Jacobsen

Type:

Brev

Sprog:

Dansk

Afsendersted:

Porto d'Anzio

Modtagersted:

København

Arkivplacering:

Carlsberg Arkiv. Familiearkivet

Dokumentindhold

Elisabeth Jerichau Baumann sender et poetisk takkebrev med beskrivelse af Porto d'Anzio

Transskription

Porto d'Anzio 4de Jenner
1877

Kjære Herr Jacobsen

Jeg endte det gamle Aar og begyndte det nye med Tak mod Dem! Den varmeste den inderligste, som en Moder kan føle, neppe tolke

Deres elskelige Brev ankom netop den 31de, og maae derfor thi det er dateret 21de December have enten været opholdt paa Reisen, eller sendt efter til Porto d'Anzio hvor vi hos Paulsens (Thorvaldsens Dattersøn) tilbragte Juledagene indtil idag, sinket i Rom.

Min Søn blev ligesom electriceret da jeg meddelte ham

Hovedindholdet af Deres Brev. Jeg havde ikke

[i venstre margin på den anden led af papiret]

De venligste Hilsener til Deres Herr Søn og hans Familie

Her er ellers mageløst yndigt. Jeg maler disse deilige veirbidne mørke Karle brune og kjække kraftig skønne Søgutter (ved aabent Vindue saa varmt er det). Jeg sender Dem Roser og Tagettes som jeg plukkede i en Vens Have paa fri Land. Og Havet udenfor Vinduerne slaaer op mod Stranden som var det hjemme saa Minderne om Hjemmet og Italiens Skjønhed blandes, Nettuno ligger som en klar Perle og speiler sig i det klare Hav.

Min Morgen begynder med at jeg læner mig ud af Vinduet for at see Solen der slaaer sin Purpurkaabe om Monte Circeo hvor Syrener synger. Baadene med Latinseilene hvile i Havnen og skiller sig mørk fra den stralende Morgenhimmel. Og Aftnerne ! naar Maanen gynger paa Speilfladen, eller dens Glands bryder sig op i Bølgernes skummende Toppe - knap veed jeg hvad der er det skønneste. Det var en deilig Tid at være her, i al Stilhed med prøvede Venner, der gjør mig Italien til et andet Hjem. Ikke desto mindre længes den arme Trækfugl efter sin Rede i Norden, og naar Roserne knoppe derhjemme saa søger jeg min Vej over Havet, det samme som i dette Øjeblik taler sit evige Sprog og hvisker kjælent om Hjemmet, til vort kjære

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Danmark med Søn og Datter, og bliver da en af mine bedste Glæder at trykke Deres Haand og gentage min inderligste Tak. Med mine bedste Hilsener til Dem og Deres kjære Hustru er jeg Deres ærbødige og kjærlig hengivne
Elisabeth Jerichau

Jerichau C. M.
El.

577

Porto 7' Angelo 4 1/2' Januar
1877

Herr Jacobsen

Jeg endte det gamle Aar
i begyndte det nye med Tak
mod Dem. Den varmeste Den
inderligste, som en Moder kan føle,
nejpe tolke.

Deres elskelige Brevs ankom
næt, den 31 de, og mine Drenge
thi det er faktisk 21 de Decembris.
have enten været opholdt paa
Reisen, eller sendt efter til Porto
7' Angelo hvor vi hos Paulsens
(Thorwaldsens Datterens) tilbragte
Faldagene indtil idag, sirket i Rom.
Min Son blev ligesom electriceret.
Da jeg meddelte ham Hovedindtrykket
af Drenge Brev. Jeg havde ikke

De endte det gamle Aar i begyndte det nye med Tak mod Dem. Den varmeste Den inderligste, som en Moder kan føle, nejpe tolke. Deres elskelige Brevs ankom næt, den 31 de, og mine Drenge thi det er faktisk 21 de Decembris. have enten været opholdt paa Reisen, eller sendt efter til Porto 7' Angelo hvor vi hos Paulsens (Thorwaldsens Datterens) tilbragte Faldagene indtil idag, sirket i Rom. Min Son blev ligesom electriceret. Da jeg meddelte ham Hovedindtrykket af Drenge Brev. Jeg havde ikke

Her er alles muligt gædet, og mæder disse
 deilige verdslige mørke Høje, Brune og grønne
 kraftig skønne Løkker (ved såvent Vindues
 en snart er det) og sender Dem Rosen
 og Tagetter som jeg glædelig i en Vens Hænder
 fra sit Land. Og Hævet udenfor Vinduesne
 skæer og med Træerne som var det kjære
 ses Minderne om Hjemmet og Høllens
 Højsed blander, Høttens Lys som en
 alder Fælle og spejler sig i det klare Høje.
 Min Mogen, dygader med at jeg lægger mig
 ud af Vinduet for at see Tiden der skæer
 i en Propaganda om skønne Lirer, hvor Lirer
 synger. Bæddene med Lirerne hørte
 i Høllens og skiller sig ud for den
 strålende Mogensind. Og skæer
 naar Mosen synger på Høllens, eller
 Dens Glæde synger sig i Bøllens skæer
 Tøffe - knap ved jeg hvad der er det skæer
 Det var en deilig Tid at være her, i al
 Stilhed med gode Venner, der gjorde mig Høje
 til et andet Hjem. Ikke det mindste Lys
 den arme Trøst eller i en Røde i Norden,
 og naar Rosen knap derynde en søn
 jeg min sig over Høje det var en
 i dette Høje tæler det var en søn
 hørte Høje om Høje og det var Høje
 Danmark med Lys og Døje og Høje
 en af mine bedste Glæder at se Høje Høje
 og Høje min bedste Høje. Men min bedste Høje
 det var Høje Høje Høje er jeg Høje Høje Høje